

JÓ PÁSZTOR

Ókatolikus hírlevél, I. évfolyam 3. szám

2019. szeptember

Kiadja a Magyarországi Ókatolikus Egyház.

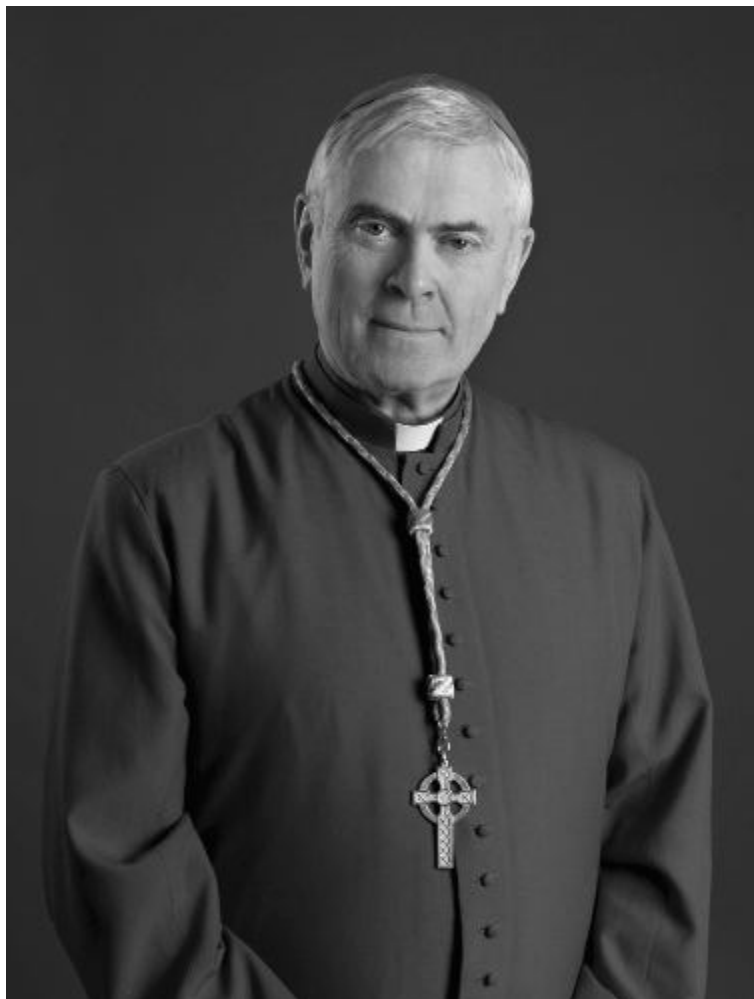
Püspökünk

Püspökünk, *Roald Nikolai Flemestad* idén töltötte be 76. születésnapját, és bejelentette, hogy visszavonul az Északi Katolikus Egyház vezetésétől. Az egyház zsinata idén októberben választja meg Roald püspök utódját, akit 2020 tavaszán szentel majd püspökké a *Scrantoni Unió* érseke, az észak-amerikai *Lengyel Nemzeti Katolikus Egyház* primás-püspöke, *Anthony Mikovsky*.

Roald püspök evangélikus teológiát tanult Norvégiában, és a Strasbourgi Egyetemen doktorált 1970-ben. Posztdoktorális tanulmányokat folytatott a Tübingeni Egyetem római katolikus hittudományi karán, a világhírű teológus és későbbi bíboros, *Walter Kasper* felügyelete

alatt. 1993-ig az evangélikus *Norvég Egyház* lelkésze volt, majd az *Északi Katolikus Egyház* papja és első püspöke lett.

Jelmondata: *“Az Úr félelmében járt, s telve volt a Szentlélek vigasztalásával”*. (ApCsel 9,31)

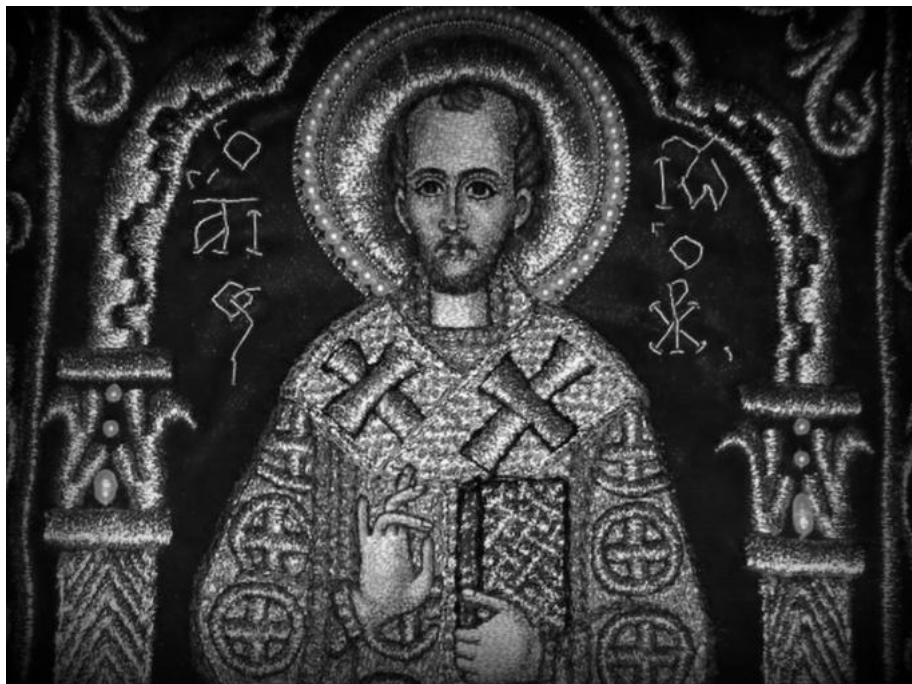
Roald Nikolai Flemestad püspök

1998-ig egy oslói evangélikus egyetem docenseként tanított teológiát. Püspökünk szerint a kereszténység legnagyobb mai problémája, a szekularizáció ellen a felekezetek közötti egység munkálásával és az egyén megújításával lehet fellépni.

Az hívő egyén megújulásán múlik a közösségek megújulása is. Ezért szorgalmazza püspökünk a katolikus újrafelfedezését. Az ókatolikus hit ajándékát az érvényes szentségekben, az osztatlan egyház taniban, és a zsinati ekkleziológiában látja. Püspökünk arra biztat minket, hogy élő közösségeket hozunk létre, és ragaszkodjunk az egyház ősidőktől változatlan hitéhez.

Az imáról

Aranyszájú Szent János szavai

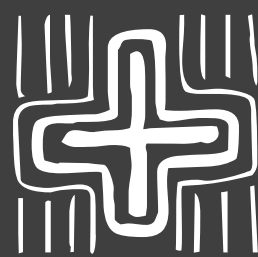

„Legfőbb kincsünk az imádság, az Istennel való beszélgetés; hiszen ez találkozás és együttlét Istennel. Amiként testi szemünk fényessé lesz, mihelyt a fényt megpillantja, úgy ragyog és tündöklök az Isten felé forduló lélek is, szavakkal le nem írható isteni fényben. Persze azt az imádságot értem, amelyik a szív mélyéből fakad, nem pedig csak bizonyos megszokásból történik: nem meghatározott alkalmak és időközök szabják meg, hanem éjjel és nappal szünet nélkül tör elő.

Mert gondolatainkat nemcsak akkor kell Istenre irányítanunk, amikor belefogunk az imádkozásba, hanem az Isten utáni vágyakozásunkat és a reá való emlékezésünket is kapcsoljuk bele mindennapi teendőink végzésébe: a szegények gyámo-

lításába, egyéb gondjainkba és üdvös jótékonykodásainkba. Isten iráni szeretetünk, mint a só, ízt ad mindennapi életünknek, és olyan lesz, mint a kedves ételáldozat az Úr előtt. Ne sajnáljuk, ha sok időt fordítunk is rá, mert egész életünkben mindig nagy haszon árad ránk belőle.

Az imádság a lélek világossága, Istennek igazi megismerése, közvetítő Isten és az emberek között. Az imádság által a magasba emelkedő lélek az egekbe hatol, és kimondhatatlan ölelésekkel karolja át az Urat. Mint a csöppnyi gyermek az anyjához, úgy sír fel, és könnyezve esdi az isteni táplálékot; saját kívánságai szerint kér, de az ajándék, amit kap, különb az egész látható világnál!”

“A Kozmosz csodálatos elrendezése és harmóniája csak egy mindenható és mindentudó lény tervében születhetett meg. Ez mindörökre a legnagyobb felismerésem.”

“Az első korty a tudomány poharából ateistává tesz. A pohár alján pedig ott van az Isten!”

“Amit itt a csillagok alatt Istenből látok, elég nekem, hogy higgyek abban az Istenben, aki a csillagok fölött van, s akit nem látok.”

Sir Isaac Newton

Ókatolikus örökségünk

Az első keresztények a korabeli hellenisztikus és pogány világban egy új, „templom, áldozat és papság nélküli új vallási jelrendszert alakítottak ki”, melynek lényege és habarcsa a keresztény közösség életvitele és magatartása volt: a halálmegvetés, a tiszta élet, a fegyelmezett-ség, a szigorú erkölcs, az Isten közelsége, a feltámadás váradalma, a Bölcsesség és a Szentlélek erejében élt élet. Mindez a legszorosabb testvéri közösségben valósult meg.

A tagolt és hierarchikus társadalomban a keresztények vallási szubkultúrát jelentettek - társadalmat a társadalomban - ahol szemben a világgal, többé nem létezett hívő és hívő között különbség, nem különböztette meg őket sem a származás, sem a bőrszín, sem a társadalmi rang, sem a vagyon, ahogy azt Szent Pál apostol össze-foglalta a Gal 3,28-ban.

A korai egyház nyitott testvéri közössége mindenkivel osztozni akart az evangélium örömeiben és a közelgő végső idő várakozásában, valóságként élte meg a feltámadt Krisztussal való egy-séget (Jn 15,1).

Az Újszövetség Jézus követőit egységesen a *καλέω*-ból (kihívni, elhívni) képzett *εκκλησία*-nak (el-/kihívottak; azaz egyház); vagy *αγιοι*-nak (szentek); illetve *αδελφοι*-nak (testvérek) nevezi.

Roald püspök áldást oszt a szentmise utáni kivonulás közben.

„Ti is, mint élő kövek, fel-épültök rajta lelki házzá, szent papsággá lelki áldozatok bemutatására, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1Pt 2,5), vagyis a hívek még együtt és az egész közösséggel épültek szent papsággá, közös szellemi épületté.

Az őskereszténység nem mai értelemben tekintette magát egyháznak, nem alapított intézményt, mivel „nem érdekelte őket, hogy a judaizmustól elkülönülő csoportot formáljanak”. Számukra „egyházként összegyűlni annyit jelentett mint olyan gyülekezetet alkotni, amely kinyilatkoztatja és megvalósítja magát az Egyházat”. Ezért volt lehetséges, hogy az egyház korai éveiben „a szent még a mindennapi élet részét képezte, mindig és mindenütt jelen volt.”

Az őskeresztény közösségen belül a laikus hívek nem különültek el a felszentelt személyektől. Szépen illusztrálja ezt, hogy az oltár a bazilika közepén állt, s a szolgálók és a nép körbevették azt. Ugyan a felszenteltek tevékenykedtek közvetlenül az oltárnál, de mindannyian egyként és együtt fordultak az oltár felé. A szent és profán közötti feszültség az őskereszténység idején „Isten népe és a nem nép között” állt fenn, tehát a keresztények és a pogány világ, a megtért és a megtérésre váró világ között.

Egyházunkban ezt az egyszerű, Jézusra és az apostolokra figyelő, Isten oltára és igéje köré gyűlő szent közösséget ápoljuk és igyekszünk Isten segítségével elevenné tenni a mai világban.

Széles Tamás

Tanúság

Beszélgetés Korponai Melinda Angélával, az első szolnoki ókatolikussal.

M. A.: Miért lettél ókatolikus, hogyan jutottál el az egyházhoz?

K. M. A.: Messziről kezdem. Nem kaptam vallásos nevelést, édesanyám - aki egyedül nevelt fel - kifejezetten ateista, materialista volt - bár a szülei római katolikusnak keresztelték, járt hittanra, volt elsőáldozó. Édesapám és apai nagyszüleim reformátusok, de csak a nagymamám gyakorolta a vallását.

Amikor tizenkét éves lettem, az általános iskolában hittant kezdett oktatni egy megnyerő, mosolygós, fiatal görög katolikus pap, és a legjobb barátnőm járt az óráira, melyekről aztán nagy lelkesedéssel és valami nem evilági békét sugározva számolt be nekem. Napról-napra szemtanúja voltam, ahogyan a hit eltöltötte őt nyugalommal, és örömet vitt az életébe. Akkor kezdtem ostromolni édesanyámat, hogy engem is írasson be, kereszteltesse meg. Azt hiszem, akkor még csak részesülni akartam a másik kislány öröméből és rajongásából. Ezt láthatta meg anyukám is, aki évekig elzárkózott kérésem elől.

Ez a kívánság a szívemben aztán velem együtt nőtt és erősödött. Tizenhat évesen nagymamámban szövetségesre leltem, attól kezdve ketten kéreltük anyukámat,

aki végül beleegyezett.

Még nem voltam tizenhét éves, amikor egy gyönyörű napon - húsvét vasárnapján - egyszerre részesültem a kereszttség, a bérmálás és az elsőáldozás szentségében. Sok kegyelmet kaptam akkor, sokáig abból éltem.

”

Üresnek, tartalmatlannak éltem meg a szertartásokat, csak díszes külsőségeket látva bennük...

Aztán egy idő után kezdett az egész fokozatosan kiüresedni a számomra. Üresnek, tartalmatlannak éltem meg a szertartásokat, csak díszes külsőségeket látva bennük. Szentmisék előtt a testvérek közös, hangos imáját, ájtatosságát lélektelennek, gépiesnek találtam, mintha csak „letudták” volna a „kötelezőt”. Ekkor már szentgyónáshoz sem járultam jó ideje, mert nem értettem, főleg pedig nem éreztem az értelmét, egyszerűen csak méltatlan és nemkívánatos „intimpistáskodást” jelentett a számomra.

Ám ezt akkor képtelen lettem volna szavakba önteni.

Abban az időben volt két kolléganőm, akik az én hitéletem mélyebb ismerete nélkül beszélni kezdtek saját hitéletükről. Mindketten római katolikus vallásra lettek keresztelve, illetve nevelve, de mindketten a református egyházba jártak, sőt egyikük még református hitoktatói diplomát is szerzett. Akkor valami azt súgta, ez az én utam, ez az, amit igazából szeretnék. Pontosan arra élezték ki mondanivalójukat, amire nekem szükségem volt: semmi sallang, „Sola Scriptura” (egyedül a Szentírás), emberközeli megközelítés, egyszerűség. Felkerestem a helyi református gyülekezetet, ahol kisvártatva egy konfirmációra felkészítő, kis létszámú hittan csoportban találtam magamat.

Ahogy közelgett a konfirmációm, egyre rosszabbul éreztem magam olyan értelemben, mintha elárultam volna valakit, vagy valamit, megmagyarázhatatlan bűntudat lett úrrá rajtam. Ilyen tépelődéseimet nem, de vállalási előéletemet nagyon jól ismerve, a tiszteletes úr az egyik istentisztelet prédikációjának a témájává tette a megtérés különféle, egyformán legitim, azaz elfogadható és létjogosultságot szerzett módozatait. Kifejtette, hogy nincs két egyforma hívő, egyforma megté-

”

...misztérium felesleges külsőségek nélkül, egyszerű és emberközeli megnyilvánulások profán hétköznapiság nélkül.

rés, a konfirmációmra pedig a következő igét kaptam útravalóként Izajás próféta könyvéből:

„Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.”

Egy idő után a református egyház vallásgyakorlata, liturgiája is hiányérzetet keltett bennem, hétköznapinak, túl profánnak találtam, vagyis nem éreztem, hogy valami isteni, valami magasztos történne ott.

Egy ismeretterjesztő társaság honlapján találgattam el először az „ókatolikus” névvel. „Katolikus”? - gondoltam. „Jé, ezt én ismerem!”

Az Internet segítségével megismerkedtem az irányzat történetével, szervezeti felépítésével és a dogmatikájával is. Meg-

tetszett, és ennyi kerülő és kitérő után elmondhatom, hogy otthonra leltem benne.

M. A.: Miért választottad ezt a hitet?

K. M. A.: Egy volt római katolikus paptól hallottam egy következő mondatot: „Misztérium nélkül nincs vallás.” Ezt ízlelgetve rájöttem, hogy valójában mi hiányzott nekem: a szentgyónás, a Mária tisztelet, az Eucharisztia során megnyilvánuló és bennünket átható valóságos jelenlét, azaz a misztérium. Nem a súlyos, aranyozott szobrok, imamalom sze-

rű könyörgések és teátrális gesztusok, amik biztosítani hivatottak az emelkedett hangulatot és az elérhetetlen Isten iránti vágyakozást, az önmagát leértékelő, önbizalomhiánnyal küzdő, frusztrált híveknek.

Az ókatolikus hit azt a közéletet jelentette számomra, amelyet - mint utóbb rájöttem - mindig is kerestem: misztérium felesleges külsőségek nélkül, egyszerű és emberközeli megnyilvánulások profán hétköznapiság nélkül.

M. A.: Hogyan ismerkedtél meg a hitünkkel és miért szereted?

K. M. A.: Első körben az Interneten ismerkedtem meg, majd pedig később - amikor már hivatalosan is csatlakoztam az egyházhoz - személyesen az egyik pappal való beszélgetéseink, cikkek, tanulmányok, illetve az Interneten elérhető videók által folyamatosan ismerkedtem és ismerkedem az ókatolikus hittel.

Azért szeretem, mert nincs központi hatalom, amely elentmondást nem tűrően és kétélyeket meg nem

engedve előírja számomra, hogy miben kellene hinnem (szerinte). Azért szeretem, mert nem kukucskál a pénztárcámba, amikor a szükségem és egy számomra jelentős vagy megrázó esemény arra indít, hogy a segítségét kérjem.

Talán egy kis személyes megjegyzés megengedhető: rajongva szeretett anyai nagymamám, aki kvázi a második édesanyám volt, fiatal felnőtt korban, váratlanul elhunyt. Mélységes gyász uralta a szívemet, de - lévén, egyetlen hívő a családban - nekem kellett elég tennem a kérésének, hogy egyházi temetésben részesülhessen. A parókián a zord, idősödő diakónus rögtön a tárgyra tért, és közölte a tarifát, majd nem mulasztotta el megjegyezni, hogy nem a megfelelő csengőt nyomtam meg, amikor megérkeztem, holott egy kiírás útba igazít! Megjegyzem, a tájékoztatót a könnyeimtől nem láttam. Azért szeretem az ókatolikus egyházat, mert Istent nem degradálja egy épület tér-idő korlátok közé száműzött lakójává. Azért szeretem, mert toleranciájával a mélységesen bűnbánó és zaklatott léleknek is olyan felszabadító választ tud adni, amelytől újra visszanyeri belső békéjét és emberi méltóságát. Ahogy azt Jézus mondja a házasságtörő asszonynak: *„Én sem ítélek el. Menj, és többé már ne vétkezzél!”*

Az is fontos, hogy nem kell hinnem, aminek nincs krisztusi (szentírási vagy szenthagyományi) alapja, de bátran hihetem mindazt, aminek van.

M. A.: Milyen érzés egyedüli hívőnek lenni Szolnokon?

K. M. A.: Gondolom, erre őszinte választ várnak az Olvasók. Nem jó. Amikor Jézus azt mondja Máté evangéliumában, hogy *„ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”*, valami nagyon mély és örök érvényű igazságot mond el a kereszténységről: közösségi vallás. Vele egyetértésben a pszichológia is azt mondja, hogy az ember társas lény. Első lelkesedésemben nagy számokban gondolkodtam - mivel kb. hetvenezren élünk jelenleg Szolnokon -, de hamarosan rájöttem, hogy nem a mennyiség, hanem a minőség számít. Most már néhány főt számláló kicsiny körnek is örülni tudnék, ha az tény-

leg elkötelezett, aktív hívőkből állna. Imádkozom ezért, és szerény lehetőségeimhez mértén igyekszem tenni is érte, még ha Szolnok történelmét és kultúráját ismerve, nincs is épp könnyű dolgom.

Ez az olykor fel-felbukkanó magány érzet nem fog sem eltántorítani az ókatolikus egyháztól, sem valamely más, esetleg népszerűbb - de minden esetre népesebb - egyházhoz vonzani engem.

M. A.: Neked mennyiben más ez, mint más felekezet, más keresztény megközelítés?

K. M. A.: Az ókatolikus egyház abban új, hogy régi. Egyrészt a Szentíráshoz és a Szenthagyományhoz való hűségéből egy jottányit sem enged, nem megalkuvó. Azt a hitet vallja és gyakorolja, amelyet az Úr Jézus közvetlenül tanított, és az első apostolok, az egyházatyák még hamisítatlanul és változatlanul adtak tovább. Nem tesz hozzá, és el sem vesz abból, tiszta forrásból táplálkozik. Másrészt, mindemellett tud modern és nyitott is lenni, a mai kor kérdéseire, kihívásaira, helyzeteire őszintén, hitelesen válaszolni, a kor-szellemmel haladni, de annak ártó hatásai előtt meg nem hajolva. Számomra ez a kettősség, e két pozitívum ötvözete egészen újszerű.

Mohos Attila

A hónap ünnepei

A Szent Kereszt felmagasztalása
Ünnep, szeptember 14.

Szent Máté
Ünnep, szeptember 21.

Szent Mihály és valamennyi angyal
Ünnep, szeptember 29.

Alkalmaink

BUDAPEST

Domus Ecclesia Szentmise szeptember 10-én, kedden, 18 órakor, a Kugler Art Szalonban.

Cím: 1052 Bp, Sütő u. 2., 1. em.

SZOMBATHELY

Szentmise 2019. szeptember 13-án, pénteken, 16 órától, az Evangélikus Diakóniai Központ Túróczy-házának közösségi termében (Körmendi út 2.).

GYÖMRŐ

Szentmise minden vasárnap reggel 9 órakor, a Harmónia Idősek Falva Szivárvány házában kápolnájában.

Cím: 2230 Gyömrő, Pál Mihály u. 10.

A hónap szentje

A hónap szentje *Radonyezsi Szent Szergiusz* (1314-1392), akinek emléknapját szeptember 25-én tartja meg egyházunk, s aki kevésbé ismert szent a nyugati egyházban.

Szent Szergiusz vagy Szergej a középkori orosz egyház egyik megújítója, szent életű szerzetes volt, az orosz ortodox egyház egyik legnagyobb alakja, Oroszország védőszentje.

Kisgyermek korában nehezen tanulta a betűvetést és az olvasást, ám mikor egy napon konszekrált kenyeret kapott egy asszonytól, azon nyomban jól olvasott.

Testvérbátyjával egy eldugott hegyi erdőségben templomot és hajlékot esz-kábáltak maguknak, s ott kezdték meg aszkéta életüket. Idővel egyre többen csatlakoztak hozzájuk, majd egy egész város, *Szergijev*

Poszad nőtt ki a kezdeményezésből.

A kolostor működését a konstantinápolyi pátriárka engedélyezte, majd Oroszország-szerte vagy negyven kolostor alakult, miközben Szergiusz bölcsességeit is népszerűsítették tanítványai. *Alexius metropolita* utódjává kívánta őt tenni, ám Szergiusz visszautasította a megtisztelő érseki címet és inkább egyszerű szerzetes maradt egész életében.

Radonyezsi Szent Szergiusz, Szergej Kirillov festményén

Kapcsolat

Magyarországi Ókatolikus Egyház

Szombathely

Kováts Péter

okatolikusok@gmail.com

www.okatolikus.weebly.com

Budapest

Széles Tamás

okatolikus@gmail.com

www.okatolikus.hu